

РЕШЕНИЕ

№ 6182

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4288** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на И. Т. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П.-М. М. Бозов, АК-В., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 995/21.04.2022 г., издадена от С. Д. С. на длъжност мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б."б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Иска се същата да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят И. Т. Д., чрез адв. П.-М. М. БОЗОВ, редовно уведомен, се явява лично и с адв. Р., преупълномощен от адв. Бозов. Адв. Р. поддържа представената жалба. Моли съдът да отмени процесната ЗПАМ като незаконосъобразна, поради противоречие с материално - правните предпоставки за нейното налагане. Счита, че се е установило по категоричен начин в хода на съдебното следствие, че доверителят му не е имал качество - водач към момента на проверката. В тази връзка моли съдът да даде вяра на свидетелските показания на двамата разпитани свидетели, които показания са безпротиворечиви, логични и подкрепят напълно доказателствения материал. Свидетелите по категоричен начин

описали мястото на твърдяното нарушение не като отворен път за обществено ползване, а като алея в Природен парк „В.“. Косвено подкрепили тезата, че доверителят му не е шофирал автомобила. Още повече на въпрос на ответната страна, успяли да си спомнят детайли, относно деня на местопроизшествието, което било индикация за тяхната вярност. Предвид представените видеоматериали счита, че ще бъде установено, че доверителят му не е бил участник в движението, както и че процесният автомобил е в състояние на покой. На база всички тези аргументи, моли съдът да отмени процесната ЗПАМ като незаконосъобразна. Претендира сторените от доверителя му разноски в хода на настоящото производство, за които представя списък.

Ответникът С. Д. С. младши инспектор в сектор „ПП“ при СДВР, редовно уведомен, се представлява от юрк. В.. Юрк. В. – Моли съдът да постанови решение, с което да потвърди изцяло обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като правилна и законосъобразна. Счита, че същата отговаря на законовите изисквания и че при нейното издаване не са били допуснати съществени нарушения на административно – правила. Счита също, че ответникът е изследвал всички факти и обстоятелства относими към случая и правилно е приел, че са налице законовите предпоставки за издаване на процесната ПАМ, по отношение на жалбоподателя. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Представя писмени бележки с препис за насрещната страна. Не прави възражение за прекомерност, тъй като представените от жалбоподателя разноски са в рамките на минимума.

Заинтересована страна СДВР,редовно уведомена, не се явява представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 20.04.22 г., около 23:35 часа в [населено място], жалбоподателят управлявал МПС, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А. И. Я.-Д. с ЕГН [ЕГН], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], по данни на свидетели (очевидци), като непосредствено преди кръстовището с [улица]бил спрял за проверка, при която се установило, че управлява МПС след употребата на наркотични вещества или техните аналози. Жалбоподателят бил поканен, за да му бъде извършена проверка с техническо средство DrugTest 5000 с номер ARLN - 0103, проба номер 004 от 23:41ч. на 20.04.2022г., която реагира положително на “Канабис-5”. Жалбоподателят е уведомен за започване на ЗППАМ и му е издаден талон за медицинско изследване с номер 10743 и 7 броя стикери за медицинско изследване за ВМА, същият бил сам в автомобила. Съставен е АУАН № 630644/21.04.22 г., за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП-УПРАВЛЯВА ППС СЛЕД УПОТРЕБА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ. Въз основа на АУАН е издадена ЗППАМ № 995 от 21.04.22 г., с която на И. Д. на основание чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147,

ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, ал. 1, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от представената, Заповед № 513з-1618/2018 г. на Директора на СДВР, оспореният пред съда акт е издаден от компетентен административен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаване на процесната ЗППАМ не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП., който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест,

както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване се прилага ПАМ – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози, с техническо средство D. T. 5000 номер ARLN - 0103, проба номер 004 от 23:41ч. на 20.04.2022 г., която реагира положително на "Канабис -5". Пробата е показана на водача и му е издаден талон за медицинско изследване с номер 10743 и 7 броя стикери за медицинско изследване за ВМА. Това се потвърждава от съставения АУАН, издаденото наказателно постановление и изготвените докладни записки.

Процесната заповед е мотивирана. В постановената заповед липсват констатации, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и представляващи самостоятелно основание за отмяна на индивидуалния административен акт. Видно от АУАН жалбоподателят е уведомен за започване на производство за издаване на заповед за налагане на принудителна административна мярка, поради което правото му на защита не е нарушено. Видно от подадената жалба, Д. е бил наясно за какво му е наложена санкцията, предвидена в ЗДвП. В същата е посочено пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана. Твърденията, изложени в жалбата са бланкетни и неподкрепени с доказателства, в тях се съдържат формални, необосновани и недоказани констатации за незаконосъобразност. Не са налице и основанията на

чл.146 от АПК.

С наложената ПАМ правилно е индивидуализиран, като органът издател, отчетел извършеното и неговата тежест. Въз основа на тези данни прекратяването на регистрацията на ППС е законосъобразно и съответства на целта на закона. Не се наблюдава и несъответствие с целта на закона. Полицейският орган е разполагал с правомощието да постанови процесното налагане на ПАМ, при което не се установяват обстоятелства, от които да може да бъде направен извод за неговата незаконосъобразност.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите А. Д. и Т. Д., защото са в роднинска връзка с жалбоподателя, заинтересовани са от изхода на делото, а и техните показания не се подкрепят от събраните по делото доказателства.

От приобщения по делото видеозапис, предаден от Дирекция „Вътрешна сигурност“, също не се доказва тезата на защитата на жалбоподателя, че същият не е имал качеството на водач по време на проверката, защото проверките за употреба на алкохол и упойващи вещества не се извършват по време на движение, а автомобила се спира и е в покой.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Не се установи и липса на мотиви относно срока на наложената ПАМ. В чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, е определен срокът за налагане на ПАМ до решаване на въпроса за отговорността на лицето, но за не повече от 18 месеца. Този е и посоченият срок на ПАМ в процесната заповед, поради което съдът приема, че същият е законосъобразен. Органът е упражнил предоставеното му правомощие в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

С оглед правилата на процеса и изхода на делото разноските следва да бъдат възложени на жалбоподателя.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 71 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Т. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П.-М. М. Бозов, АК-В., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 995/20.04.2022 г., издадена от С. Д. С. на длъжност мл. инспектор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. " б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА И. Т. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: